

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Назив оригинала:
Anna Wilson
PUP IDOL

Copyright © by Anna Wilson 2008
Illustration Copyright © by Moira Munro 2008
Copyright © за српско издање Alnari d.o.o. 2010

ISBN 978-86-7710-525-9

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Ана Вилсон

Најбоља куца на свету

Превела Светлана Бабовић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2010.

За Кену,
једну једину
најбољу куцу на свећу

САДРЖАЈ

1. КАКО ДА СЕ УХВАТИШ У КОШТАЦ СА ПРОБЛЕМИМА У ПОНАШАЊУ	7
2. КАКО ДА НАПРАВИШ ПРАВУ ВЕЧЕРУ ЗА КУЦУ	18
3. КАКО ДА БУДЕШ ФИНА ДЕВОЈЧИЦА И ЊЕН ПАС	25
4. КАКО ДА ЗАВРШИШ У КУЋИЦИ ЗА ПСЕ	35
5. КАКО ДА УПАДНЕШ У ЈОШ ЈЕДНУ ЗБРКУ	43
6. КАКО ДА СЕ УХВАТИШ У КОШТАЦ С НЕРЕДОМ	53
7. КАКО ДА БУДЕШ (НЕ)ПОСЛУШНА	61
8. КАКО ДА ОТВОРИШ УСТА И СТРПАШ СТОПАЛО У ЊИХ	73
9. КАКО ДА БУДЕШ ПУНА САМОПОУЗДАЊА	81
10. КАКО ДА СПРОВЕДЕШ ГЕНИЈАЛАН ПЛАН	96
11. КАКО ДА НАПРАВИШ СТАЗУ СА ПРЕПРЕКАМА	108
12. КАКО ДА СЕ ПОМИРИТЕ НАКОН РАЗЛАЗА	122
13. КАКО ДА ПРОНАЂЕШ ИНСПИРАЦИЈУ	132
14. КАКО ДА БУДЕШ ТИМСКИ ИГРАЧ	145
15. КАКО ДА БУДЕШ НАЈБОЉА КУЦА НА СВЕТУ	157

1.

КАКО ДА СЕ УХВАТИШ У КОШТАЦ СА ПРОБЛЕМИМА У ПОНАШАЊУ

Надам се да сви већ знате како сам ја, Самер Холи Лав, на крају ипак убедила маму да ми допусти да имам предивну куцу која се зове Медена.

ТО САМ ЈА!

И како је моја досадна и грозна сестра Ејприл покушала да ми је отме, и то све са намером да уговори излазак са ветеринаром Ником Харисом – и што је још важније, како смо моја најбоља другарица, Моли Кук и ја (ах, да, и моја мама, напоследку) смислиле генијални план како бисмо уговориле излазак за Ејприл и вратили Медену само мени, стопроцентном пуноправном власнику.

Ако читаоци не знају детаље о овоме, нема проблема; све је написано у књизи *Моја њрва куца*, фасцинантној и невероватно искреној причици о томе како сам постала веома одговорна и брижна власница куце...

... ЈЕДНЕ ВРЛО СЛАТКЕ КУЦЕ!

У сваком случају, ствари су се промениле од дана када сам добила назад Медену. За почетак, Ејприл и Ник излазе, што се обично сведе на останак код куће и гледање телевизије – и љубљење. Гррр! То значи да је дневна соба увек забрањена зона и да већину времена проводим у дворишту или у паркићу са Меденом.

А ту је и чињеница да Медена на први поглед више није онако малецко и слатко штене. Она је и даље мазна и слатка, наравно, а није ни скроз одрастао пас, мада сваки дан све више и више напредује. И понекад

помислим да би, када бих имала времена да седим и гледам је сваког секунда и минута читавог дана (што бих стварно волела, али ме стварни живот у томе спречава), Медена расла право мени пред очима! Баш као једна од оних играчкица за купање у кади које нарасту истог трена када их спустите у воду.

Медену сам сликала сваке недеље од када сам је добила, и када погледам слајд шоу на компјутеру, изгледа потпуно исто као цртана АНИМАЦИЈА о куци која расте из дана у дан невероватном брзином. По томе знам колико је порасла.

Сада, не знам да ли то има везе са тим што одраста или то њене враголасте особине излазе на видело, али приметила сам како одраста у *менијалном* смислу и како су њене неваљале навике све израженије.

ХЕЈ!

Али, наравно, и даље је божанствена. А свако са таквим ушицама меканим попут сомота као што их има Медена, може да добије све што пожели у животу. (То важи за куце. Људи са меканим и чупавим ушицама су без везе.)

У ствари, Медена је толико божанствена

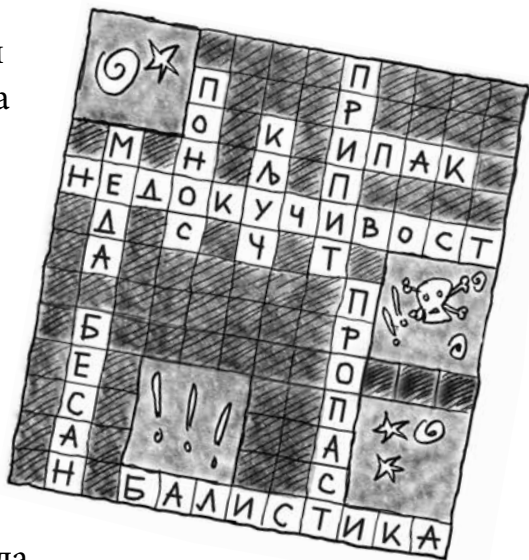

и постала је тако важан део мог живота да је умало скинула Моли Кук са првог места на мојој лествици најбољих пријатеља. Био је то грозан и тежак период, који је био испуњен укрштањем копаља (иначе волим укрштање, поготово у оним укрштеницама у новинама – мада су понекад тако тешке да ме излуђују).

У једном тренутку сам помислила да никада више у животу нећу имати ниједну другарицу...

Све је почело оног дана када је Медена почела да размишља својом главом.

Чинило се да је gluva на све команде које сам јој говорила када је била мала (не у смислу да је била толико паметна и слушала их, али се бар трудила да их слуша) и уместо тога би одлуњала и радила по своме.

ЈА САМ ЈЕДНО БЛЕСАВО ДЕТЕ!

За почетак је скакала и ваљала се по читавој кући игноришући ме када бих је дозивала. Била сам толико очајна и на крају сам постала врло тужна када сам схватила да сам изгубила специјалну везу коју сам имала са Меденом када је она била једно мало слатко, чупаво кученце које сам држала и љуљала у крилу.

Кроз то стварно не бих могла још једном да пролазим. Поред

тога што је порасла, Медена је постала поприлично јака. Некад када бисмо изашли у шетњу, она би заборавила да је на повоцу и потрчала би за птицом или мачком, или чак скочила – да, толико је блесава – и винула би ме у ваздух као што то чине куце у цртаћима, а ја бих јурцала за њом, вичући „МЕДЕНА, СТОООООООЈ!“, а она би ме, наравно, игнорисала. Није имала

ни пуних годину дана када је Ник Харис – који је и даље био наш ветеринар, иако је био у вези са мојом сестром, и био је у *сукобу интереса њој и њој* – рекао да ће Медена наставити да расте све док не буде напунила годину и по дана.

„Сто му кикица!“ рече Моли, што је била једна од Молиних узречица када је изненађена или запањена.

„Ако настави да расте овим темпом, с временом ће догурати до педесет кила!“

Моли углавном зна свакакве ситнице о свему и свачему, али морам да споменем да постоји једна дисциплина у којој сам изузетан СТРУЧЊАК, а то су псеће ствари. Било ко ко иоле познаје псе рећи ће вам да је педесет килограма за женку лабрадора чиста будалаштина. Али помислила сам да није паметно да то кажем Моли да је не бих увредила.

У сваком случају, колико год да је била тешка у том тренутку, било је очигледно да ће наставити да расте, тако да ћу ја, ако не научим како да је издресирам, постати дежурни пајац међу власницима паса – и вероватно међу свима који ме буду виђали како шетам Медену у парку. Већ сам могла да видим: Медена која ме вуцара за

собом; сударамо се са њеном мамом, Ђуфтицом, и њеним власником смрдљивком, Френком Гритером; он како се грохотом смеје и узвикује: „*Лейи, лейи, Самер!*“ у фалш ритму неке познате песмице. То није баш била слика коју сам желела да видим.

Поврх свега овога, Медена је развила неке прилично чудне и будаласте навике код куће. Прво, утувила је себи у главу како је лепо да једе ципеле. Праве правцате ципеле. Умислила је да нема ничега лепшег од укусног залогаја папуче или патике за ужину. Та навика стварно је измакла контроли када је смазала Ејприлин омиљени пар јапанки.

ЊАМ ЊАМ!

„Не могу да поднесем ту цукелу!“ вриштала је Ејприл, када је видела како комад златног

каишића са јапанке вири из Медениних уста. Јадна Медена није знала да је учинила нешто погрешно.

ДА НИЈЕ ОНА ХТЕЛА ДА ИХ ПОЈЕДЕ ЗА УЖИНУ?

„Рекла сам за ту Меденину опседнутост изједањем обуће“, покушала сам смирено да објасним Ејприл. „Ако се докопа ципеле, то је твоја грешка, Ејприл. Не смеш да их остављаш посвуда на поду.“

Из неког разлога мама се скоро удавила корнфлексом када сам то рекла.

И умало нисам опоменула Ејприл да није лепо да се каже „џукела“ (што је грозна реч), а поготово не пристаје Меденој, које је била један једини разлог због ког је она у вези са њеним вољеним Ником Харисом. Али помислила сам да би то само додатно закувало ствари.

Уместо тога, рекла сам: „Медена је само постала несташан адолесцент. Знаш – тинејџер. Пролази кроз ту фазу, то је све.“

Мама се у том тренутку стварно загрцнула, и отрчала је у купатило. На путу до купатила,

скикнула је нешто о томе како је и Ејприл сама била *несијашан адолесеценџи* у својој мрачној и давној прошлости.

Међутим, дошло је до још једног много горег инцидента, што мами уопште није било забавно, а то је било онда када је Медена скочила и преврнула печење за недељни ручак када је мама отишла до врата како би их отворила пријатељима који су долазили у госте.

А једном је и сажвакала Ејприлин мобилни телефон.

А једном је и појела рођенданску тарту коју је мама направила за Ејприл.

А најблесавије је било када је повукла крпц

за прање судова из судопере и просула све судове по кухињи.

**ПО МОМ СКРОМНОМ МИШЉЕЊУ,
КРПЕ СУ ПРАВИ ДЕЛИКАТЕС!**

Све ово натерало ме је да закључим да би требало да се потрудим да издресирам Медену и ухватим се у коштац са, како би то Моли рекла, Медениним проблемима у васпитању и повратим ону специјалну везу коју сам имала са мојом куцом.

Одлучила сам да о овоме попричам са мамом, која је довољно одрасла и искусна, и која би могла да ми да неколико корисних савета које бих могла да применим. Тако сам једне вечери на путу од школе до куће увежбавала како да заподенем тај разговор. (То сам радила често када сам прилично уплашена и забринута због нечега, јер ми помаже да сигурније и лепше изговорим оно што желим. Па, понекад.)

„Тао, мама! Какав је то диван и ЗАВОДЉИВ мирис који се шири кућом“, рећи ћу весело и раздрагано док улазим у кухињу.

А мама ће на то: „Хвала ти, Самер. Правим вечеру за моју принцезу, а то си ти, лудо моја.“

На то ја одговарам: „Сјајно, пошто бих волела да обавим један пријатан разговор са тобом док куваш. Овако стоје ствари: потребан ми је један мали мајчински паметан савет везан за мој однос са Меденом...“

Ставила сам кључ у кључаоницу и у себи понављала последњу реченицу, а баш тада је мама отворила врата и рекла: „Ох, Самер, ти си! Права особа у правом тренутку!“

Баш чудно што то каже, помислила сам. Ја сам, на крају крајева, њена омиљена млађа кћерка, тако да је нормално да сам ја права особа коју жели да види.

„Самер Холи Лав“, рече она, „морамо да попричамо о твојој куци.“

Зар није чудно како велики умови слично размишљају?

2.

КАКО ДА НАПРАВИШ ПРАВУ ВЕЧЕРУ ЗА КУЦУ

„Важи!“ рекла сам мами весело, баш као што сам увежбавала на путу од школе до куће.

„Невероватно, али баш то сам и ја хтела да кажем.“

Међутим, онда сам схватила да ме мама гледа попреко: из очију су јој севале муње, а уздисала је дубље него у било којој другој ситуацији, док су јој се ноздрве могле описати са само две речи: страх и трепет.

„Је л’?“ рече мама, намргодивши се.

„Да“, рекла сам као из топа, надајући се да ће мој чио и весео гласић умирити

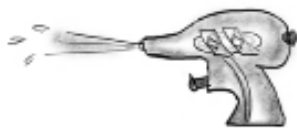

мамин страх и трепет. „Ствар је у томе да сам забринута због тога што ме у последње време Медена уопште не слуша и помислила сам да бисмо ти и ја могле да седнемо и мало поразговарамо и смислимо шта да урадимо како бих унапредила мој и Меденин однос на виши ниво.“

(И сама сам се зачудила одакле ми ово последње што сам изговорила. Тога сигурно није било у оном мом добро испланираном разговору у мојој глави. „Да унапредимо наш однос на виши ниво“, то звучи као једна од оних реченица које могу да се чују у оним озбиљним серијама на телевизији које се пуштају недељом увече, и које су углавном љубавне приче за одрасле у којима су сви несрећни и очајни и на

све начине покушавају да изгледе ствари. Искрено се надам да се то не догађа Ејприл и Нику јер

изгледа као право смарање. Мислим да би људи били много срећнији када би прекинули са цмиздрењем и кукањем и уместо тога започели рат пиштољима на воду. Мислим да је то много бољи начин да повратиш пријатеља када се посвађате. Углавном због

тога што је тешко дурити се када си испрскан водом, а твој пријатељ се такође цеди и кикоће се. Други начин који увек упали јесте чоколадни колач, али без гађања њиме, наравно.)

ПРСКАЊЕ ПИШТОЉИМА НА ВОДУ И ХРАНА? САВРШЕНА КОМБИНАЦИЈА!

У том тренутку мамине ноздрве попримиле су **ЦИНОВСКЕ** пропорције и ја сам се уплашила да би могла да ме усиса њима. Уф. Било ми је веома тешко да чујем шта мама прича јер сам била заузета размишљањем о томе како ће ми бити у њеним ноздрвама.

„Мислим да би морала да размислиш мало даље од *унајређења вашеј односа*, млада дамо“, зарезала је мама.

Прогутала сам кнедлу.

А онда сам схватила да Медену, за коју сам мислила да седи код маминих ногу, у ствари мама чврсто држи на повоцу и не изгледа баш срећна због тога.

ГУЛП!

